ACHE historie 1969-1970 - udvalgte artikler i Superlove & Go

Superlove, tidligt i 1969:

ACHE

ACHE, bestående af Thorsten Olafsson, sang og bas, Finn Olafsson, sang og single, Peter Mellin, orgel og Glenn Fischer, har spillet sammen i ½ år med den nuværende besæt - ning.
Gruppens materiale er dens eget, bortset fra en par Lennon-McCartney-ting, som dog gi- ves en helt anden form. Thorsten og Peter laver melodierne, mens arrangementer fore- tages af hele gruppen.

Af deres egne ting vil jeg særligt fremhæve nummeret " Anders Ands Begravelse ", der har en helt egen musikalsk identitet. Num- meret er endnu ikke færdigarrangeret , men når det blir'.....

Det er ikke svært at finde mindelser fra an- dre gruppers musik i Aches. Man kunne næv- ne Vanilla Fudge, The Nice m.fl., men der er ikke på noget tidspunkt tale om plagiat .

Man har valgt et udgangsmateriale, og for- målet at skabe en personlig musik ud af dette.

ACHEs musik er spændingernes musik, man bygger stort op til klimaks, der virkelig fø- les som sådan. Numrene er lange og minder i passager om symfoniske ting. Ache er murer- ne, konstruktørerne blandt dansk beat, med en musik der ofte indeholder Ache (smerte).

ACHE historie 1969-1970 - udvalgte artikler i Superlove & Go

Superlove, april 1969:

ACHE

Hos Det Kgl. Teaters teaterchef Per Gregård ligger der i øjeblikket en beatballet af gruppen ACHE og balletdanseren Peter Schaufuss som venter på at blive antaget. I fællesskab har Ache og Peter Schaufuss fundet sammen om en ide, der tager sit udgangspunkt i H.C. Andersens eventyr " Den standhaftige Tinsoldat ". Grunden til dette valg er ifølge Ache, at eventyret berettiger til et indgående studium i litterær henseende, fordi tilfældet er at emnet for "Tinsoldaten", komplekser, moral, klasseforskelle, autoriteters afgørende indflydelse er et perfekt emne, også for den moderne ballet, og så ganske i beatmusikkens ånd, i beat-KULTENS. (dette ords definitation må hentes hos Ache, red.).
Musikken bliver beatmusik, bygget op med og ind i den klassiske musiks verden, dog uden af den grund at blive angribelig som ikke værende beatmusik.
Ache siger videre om eksperimentet : Vi ønsker at "voldtage" lytteren gennem den visuelle og orale oplevelse, lys, farver, dans og musik i forening vil blive formidler af, og vi vil ikke slippe nogen løs, førend ballettens unge hovedperson endelig - selv sanseløs efter den lange udmarvede rejse - vender tilbage for at give op.
Alt i alt skulle der således foreligge et meget spændende oplæg til en ny ballet-dimension fra Ache og Shaufuss, blot er det så op til teaterchefen at indse at beatmusikken har kvaliteter der fuldt ud rangerer på højde med dem, der normalt bliver forløst på det kongelige .

ACHE historie 1969-1970 - udvalgte artikler i Superlove & Go

GO, marts 1970

ACHE

"GO", marts '70

●● *SÅDAN KAN DET GÅ NÅR MAN GIVER EN BALLETDANSER TELEFONNUMMERET PÅ EN BEATGRUPPE . . .*

●● For godt et år siden ringede Peter Schaufuss til mig og sagde: Du må hjælpe mig. Jeg skal lave en beatballet — og det skal være nu. Jeg mangler en gruppe til at lave musikken. Og jeg kender ingen af dem — jeg har aldrig haft tid til at følge med i poppen . . .

Egentlig havde han en aftale med Anders og Thomas Koppel, men de havde ikke tid — og Peter havde ikke tid til at vente.

Helt ærligt, hvem ville du have foreslået?

Jeg foreslog Ache, som jeg aldrig havde set og kun hørt 5 minutter i radioen. Men de 5 minutters tunge enden-er-over-os musik sagde mig, at de ville være de rigtige. Det var mere lykke end forstand — lad os kalde det intuition.

Det tog ikke mere end to uger fra den dag, jeg havde givet Peter nummeret til Ache, til Danmarks første beatballet, »Homo«, var færdig. Men så kom der nogle måneder, hvor Peter og Ache ikke vidste, hvad de skulle bruge den til. Det kgl. Teater returnerede den og TV sagde, den var for dyr at producere. Man gik til Erik Bruhn i Stockholm og til Richard Stangerup i København. Heller ikke noget resultat, men så åbnede Det kgl. Teater alligevel portene: man kunne få lov at vise balletten ved en »unge koreografer« matiné. Her fik balletten og de andre to deltagere så stor succes, at det blev besluttet, at de skulle indgå i det faste repertoire. Samtidigt med startede Frank Schaufuss, Peters far, Det Danske Balletakademi, på Det ny Teater — og her fik man hurtigt en plads i programmet til endnu en ballet af Ache og Peter, »Little Things«.

Musikken til disse to balletter er nu udkommet på LP'en »De Homino Urbano« (Philips PY 841 906) og efter at have hørt den, er jeg for alvor klar over, at jeg gjorde det rigtige, dengang jeg gav Peter deres telefonnummer! Jeg tror, det er den bedste danske beat-LP, der er lavet til dato. At jeg udelukker alle andre, *kan* hænge sammen med, at jeg ikke kan fordrage danske beat-vocalister i almindelighed. Ache er nemlig næsten rent instrumentale — og når der er lidt stemme på, er det ikke så meget sang som Torsten Olafssons recitation. Der er gået en god præst tabt i ham. Han kan få folk til at føle anger over hvad som helst . . .

Jeg har desværre kun set »Little Things« på Det ny Teater, og jeg mener ikke rigtigt den kan stå mål med musikken. Det er Peter Schaufus' ballet — men han dræber den selv — ved ikke at danse i den — og ved at danse som en drøm i »Romeo og Julie«, hans mors fantasi, der opføres lige før »Things«. Hans Romeo er så kraftfuld, sensuel og inderligt ægte, at alt vil falde til jorden efter den omgang. Jeg så den 3. opførelse — og oplevede det ikke helt almindelige, at flere af de store stjerneanmeldere sad der igen. Det kan der absolut kun være én grund til: De vil nyde Peter Schaufuss igen. TORBEN HOYER ●